

Motivele și principalele argumente

Prin prezenta acțiune, guvernul italian atacă Decizia C(2013) 1264 final a Comisiei Europene din 7 martie 2013, notificată la 11 martie 2013, prin care, în executarea Hotărârii Curții de Justiție din 17 noiembrie 2011, pronunțată în cauza C-496/09, Comisia a obligat Republica Italiană la plata unei sume de 16 533 000 de euro, cu titlu de penalități de întârziere.

Prin hotărârea menționată, Curtea, între altele, a obligat Republica Italiană să plătească Comisiei Europene, în contul „Resurse proprii ale Uniunii Europene”, o penalitate cu titlu cominatoriu într-un quantum care corespunde înmulțirii cuantumului de bază de 30 de milioane de euro cu procentul din ajutoarele ilegale incompatibile, calculată în raport cu sumele totale nerecuperate încă la data pronunțării hotărârii menționate, pe fiecare semestru de întârziere în aplicarea măsurilor necesare pentru a se conforma Hotărârii din 1 aprilie 2004, pronunțată în cauza C-99/02, Comisia/Italia,.

În susținerea acțiunii formulate, reclamanta invocă trei motive.

1. Primul motiv, care privește încălcarea articolului 260 alineatul (1) și alineatul (3) al doilea paragraf: încălcarea hotărârii care face obiectul executării (Hotărârea Curții de Justiție din 17 noiembrie 2011, pronunțată în cauza C-496/09, Comisia/Italia), ca urmare a interpretării eronate a punctului din hotărârea menționată, în care, în vederea calculării penalității, se iau ca element de referință „cuan-tumul total nerecuperate încă la data pronunțării hotărârii”.

— Guvernul italian consideră că acest punct din hotărârea pusă în executare trebuie interpretat în sensul că data care trebuie luată în considerare nu este data pronunțării hotărârii, ci data la care s-a încheiat, în cadrul procesului, etapa de strângere a elementelor de probă, și anume momentul în care s-a clarificat situația de fapt din cauză, pe baza căreia Curtea a delimitat litigiul. Astfel, guvernul italian apreciază că trebuie să se țină cont de activitățile de recuperare desfășurate de acesta în cursul procedurii, însă după încheierea cercetării judecătorești, în vederea reducerii penalității pentru întârziere stabilită pe semestru.

2. Al doilea motiv care privește încălcarea articolului 260 alineatul (1) și alineatul (3) al doilea paragraf: încălcarea hotărârii care face obiectul executării, ca urmare a interpretării eronate a punctului din hotărârea menționată, în care se prevede că, în vederea calculării penalității datorate pe fiecare semestru, nu trebuie să se țină cont de sumele privind ajutoarele „a căror recuperare nu a fost încă efectuată sau nu a fost probată la sfârșitul perioadei în cauză”.

— Guvernul italian consideră că acest punct din hotărârea pusă în executare trebuie interpretat în sensul că, în vederea aprecierii respective, ceea ce prezintă interes este producerea de mijloace de probă în cursul semes-trului de referință, iar nu și împrejurarea că acestea au fost aduse la cunoștința Comisiei înainte de încheierea

aceluiași semestru. Astfel, guvernul italian apreciază că interpretarea contrară a Comisiei Europene, potrivit căreia Republica Italiană ar avea obligația să furnizeze probele pentru calcularea penalității stabilite pe semestru până în ultima zi a semestrului respectiv, exclu-zându-se astfel din calcul sumele a căror recuperare, deși a avut loc în cursul perioadei respective, au fost comu-nicate doar ulterior Comisiei, este contrară principiului cooperării loiale și nu este justificată de scopul ordinului Curții, având drept consecință în fapt scurtarea în mod inadmisibil a timpului aflat la dispoziția autorităților italiene pentru a se conforma ordinului respectiv, și reducând astfel cuantumul penalității stabilite pe semestru.

3. Al treilea motiv care privește încălcarea articolului 260 alineatul (1) și alineatul (3) al doilea paragraf: încălcarea hotărârii care face obiectul executării, în legătură cu creanțele deținute față de întreprinderile aflate în situație de „concordat preventiv” sau de „administrare controlată”.

— Astfel, decizia nu deduce din ajutorul datorat încă la sfârșitul semestrului de referință creanțele către aceste întreprinderi, incluse în pasivul procedurilor colective corespunzătoare, deși, în opinia guvernului italian, este vorba despre creanțe pentru a căror recuperare statul membru a dat dovadă de toată diligența necesară și, în consecință, acestea trebuie excluse din cuantumul ajutoarelor datorate încă conform hotărârii puse în executare.

Recurs introdus la 19 mai 2013 de Markus Brune împotriva Hotărârii din 21 martie 2013 a Tribunalului Funcției Publice în cauza F-94/11, Brune/Comisia

(Cauza T-269/13 P)

(2013/C 207/76)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurent: Markus Brune (Bruxelles, Belgia) (reprezentant: H. Mannes, avocat)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile

Recurentul solicită Tribunalului, menținând totodată concluziile formulate în primă instanță:

— anularea Hotărârii Tribunalului Funcției Publice din 21 martie 2013 pronunțate în cauza F-94/11,

— cu titlu subsidiar, trimiterea cauzei spre rejudecare la Tribunalul Funcției Publice,

— obligarea intimății-pârâte la plata cheltuielilor de judecată efectuate în prezenta procedură, precum și în primă instanță.

Motivele și principalele argumente

În susținerea recursului, recurentul invocă următoarele motive.

1. Primul motiv întemeiat pe aprecierea incorectă a obligației de a susține din nou proba orală.

— În opinia recurentului, hotărârea atacată ignoră faptul că noua probă orală organizată în aplicarea Hotărârii din 29 septembrie, Brune/Comisia (F-5/08, nepublicată încă în Repertoriu, denumită în continuare „Hotărârea Brune”) încalcă principiile egalității de tratament și obiectivității evaluării, precum și articolul 266 TFUE,

— Recurentul mai susține că în încercarea sa de motivare, Tribunalul Funcției Publice a făcut aprecieri eronate în fapt și în drept, ba chiar a apreciat situația de fapt într-o manieră contradictorie (în special în legătură cu condițiile prevăzute la articolul 266 TFUE, cu principiul nediscriminării și cu cerința unor criterii de evaluare uniforme).

2. Al doilea motiv întemeiat pe neluarea în considerare a unor soluții alternative.

— În opinia recurentului, hotărârea atacată respinge, fără o motivare întemeiată, soluțiile alternative propuse în vederea punerii în aplicare a Hotărârii Brune, deși astfel de soluții se impuneau în speță conform jurisprudenței constante.

— Recurentul susține de asemenea că, atunci când a analizat soluțiile alternative, Tribunalul a interpretat greșit în hotărârea atacată principiile egalității de tratament și obiectivității evaluării, articolul 27 din Statutul funcționarilor Comunităților Europene, precum și anunțul de concurs.

3. Al treilea motiv formulat cu titlu subsidiar, întemeiat pe aprecierea incorectă a viciilor de procedură care au afectat repetarea probei.

— Referitor la termenul de convocare și la informațiile referitoare la compunerea juriului și la dreptul aplicabil, recurentul apreciază că Tribunalul Funcției Publice a apreciat greșit atât situația de fapt, cât și obligația de organizare a pârâtei.

— În opinia sa, hotărârea atacată omite să analizeze dacă recurentul a suferit un tratament inechitabil ținând cont de informațiile suplimentare furnizate unui alt candidat în o procedură derulată în paralel.

— Recurentul susține în plus că, referitor la obiecția întemeiată pe lipsa de imparțialitate a juriului, hotărârea atacată se limitează să analizeze inexistența unor dovezi privind discriminarea recurentului în cursul probei inițiale, fără a aborda problema lipsei de imparțialitate a juriului în cadrul noii probe.

4. Al patrulea motiv întemeiat pe aprecierea eronată a inadmisibilității celui de al treilea, al patrulea și al cincilea capăt de cerere.

— În opinia recurentului, Tribunalul Funcției Publice ignoră faptul că are posibilitatea să facă constatări de ordin general, atât timp cât acestea nu determină obligații concrete pentru instituțiile Uniunii.

— Tot în opinia recurentului, hotărârea atacată interpretează capătul de cerere privind acordarea unei despăgubiri pentru acoperirea prejudiciului în sensul că recurentul nu ar fi solicitat acordarea unei despăgubiri, deși s-a menționat clar în ședință că s-a formulat o astfel de cerere.

— Recurentul mai susține că hotărârea atacată încalcă obligația de compensare, chiar din oficiu (altfel spus, în lipsa vreunei cereri exprese în acest sens), a prejudiciului suferit, această obligație rezultând din textul articolului 266 TFUE.

5. Al cincilea motiv întemeiat pe natura discriminatorie a deciziei privind cheltuielile de judecată.

Recurentul consideră că hotărârea atacată îl discriminează în raport cu reclamantul din cauza F-42/11 (Honnfelder/Comisia), dat fiind că Tribunalul Funcției Publice nu i-a acordat beneficiul unei circumstanțe considerată totuși relevantă în Hotărârea Honnfelder/Comisia în ceea ce privește dispozițiile articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de Procedură.

Acțiune introdusă la 21 mai 2013 — SACBO/Comisia și TEN-T EA

(Cauza T-270/13)

(2013/C 207/77)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamantă: Società per l'aeroporto civile di Bergamo-Orio al Serio SpA (SACBO SpA) [Grassobbio (BG), Italia] (reprezentanți: M. Muscardini, G. Greco, avocați)

Pârâte: Agenția Executivă pentru Rețeaua Transeuropeană de Transport, Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

— Anularea deciziei atacate în măsura în care a considerat neeligibile anumite costuri externe, reducând astfel cofinanțarea datorată și cerând restituirea sumei de 158 517,54 euro, cu toate consecințele legale;

— obligarea pârâtelor la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prezenta acțiune este îndreptată împotriva Deciziei din 18 martie 2013 adoptată de Agenția Executivă pentru Rețeaua Transeuropeană de Transport (TEN-T EA) având ca obiect „Finalizarea acțiunii 2009-IT-91407-S — «Studiu pentru dezvoltarea intermodal a aeroportului Bergamo-Orio al Serio» — Decizia C(2010) 4456 a Comisiei (1)”, în măsura în care aceasta a declarat neeligibile și, prin urmare, nesuscetibile de a beneficia de o subvenție costurile referitoare la activitățile 1, 2.1, 4, 5, 6 și 7, deja realizate, cerând restituirea sumei de 158 517,54 euro.